

OD AUTORA BESTSELLERU *ČTVRTÁ OPICE*

VOLAJÍCÍ

J. D. BARKER

Volající

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz



J. D. Barker

Volající – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

VOLAJÍCÍ

J. D. BARKER

VOLAJÍCÍ

J. D. BARKER



2022

Copyright © 2021 by Jonathan Dylan Barker
Translation © Jan Netolička, 2021

Všecká práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *A Caller's Game*
vydaného nakladatelstvím Hampton Creek Press, New Castle 2021,
přeložil Jan Netolička
Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2022
ve společnosti Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 39 820
Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová
Jazykový redaktor: Viktor Špaček
Korektura: Iveta Muchová
Sazba Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky
Grafické zpracování obálky: Diana Delevová
Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-569-0
ISBN e-knihy 978-80-7498-571-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-572-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-570-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.


ALBATROS MEDIA

Nechám vás vybrat

*Pro Thada McAlistera,
který zemřel až příliš brzy.*

Jordan

„Ale ne, sakra!“ Jordan Briggssová prudce udeřila dlaní do klaksonu na střed volantu a prostrčila vztyčený prostředníček střešním oknem svého Audi R8. Musela dupnout na brzdy, a když posunula nohu zpět na plynový pedál, zlomil se jí podpatek. „To byly moje oblíbené louboutinky, ty hovado!“

Řidič popelářského vozu vystrčil z okýnka svalnatou ruku a odpověděl jí rovněž vztyčeným prostředníčkem. Pak ještě zamával.

„Na koho tam rveš, Jordie?“

Popelářský vůz měl vzadu nálepku s nápisem „*Dej mi známku*“ a pod ním telefonní číslo. Zapamatovala si ho.

„Blbec popelář! Normálně vjel z Madisonské na Devětačtyřicátou a vůbec se neobtěžoval zastavit. Ani nezpomalil. Stačil kousek a moje audinka měla po čumáku.“

Zula si botu, mrkla na zničený podpatek a hodila ji pod sedadlo spolujezdce.

„Ty jsi v autě? A proč jsi v autě? Počkej, sakra... ty jsi až u Madisonské? Za šest minut vysíláme živě!“

„Musím po práci do Hamptons a připadalo mi jako blbost jet z domu půjčeným autem a pak se zase za pár hodin vláčet až do Connecticutu pro svoje.“

„Frank tě sem dostane včas.“

„Kašlu ti na Franka.“

Kolona se o pár metrů posunula a pak se znovu zastavila. Popelář dokončil svou invazi do jejího osobního řidičského prostoru a málem se přitom opřel o SUV značky Lincoln ve vedlejšímu pruhu. Zřejmě u toho psal esemesku. Jako všichni. V newyorské zácpě nebyl důvod dávat pozor. Auta se posouvala prakticky sama.

Debil.

Jordan mrkla na rádio stejně jako vždycky, když s někým telefonovala. Byl to zlozvyk, kterého se nedokázala zbavit. „Billy, dej to na tabuli – hashtag nula, dva, dva, dva, dva, nula, dva, dva.“

„Ok. Co je to?“

„A tohle taky zapiš.“ Vysypala ze sebe telefonní číslo z nálepky na popelářském voze.

„Mám to. Hele, neřekla jsi mi, že přijede i tvůj manžel. Dneska ti malují kancelář. Musel jsem ho posadit do šatny se senátorem Morettim.“

„Bývalý manžel. A neřekla jsem ti to, protože jsem to nevěděla. Víš, co chce?“

„Mně nikdy nikdo nic neřekne, vždyť to znáš,“ odpověděl Billy. „Má s sebou Charlotte.“

„Charlotte? Ta by se měla chystat do školy.“

On by ji měl chystat do školy.

Charlotte už toho i tak zameškala dost. Jordan nesměla dovolit, aby její dcera opakovala šestou třídu. Tisk by si smlsnul.

„Prosím, řekni, že jsi někde tady,“ ozval se Billy z reproduktorů auta.

Jordan se za poslední minutu posunula o dobré dva metry. To byl rozhodně pokrok.

Hodiny ukazovaly za čtyři minuty šest.

„Vidím na barák,“ odpověděla. Byla to pravda, stála asi dva bloky od něj. Svítíl na něm digitální billboard s logem vysílací společnosti SiriusXM.

Jordan znovu zatroubila. Připadlo jí to jako dobrý nápad.

Posunula se o další metr.

Hurá. Klakson.

Billy si povzdechl. „Dneska je v *Ranní show* Meghan Trainor.“

„Fakt?“

„Proto je to zasekané všude kolem Rockefellerova centra. Poslední koncert v sezóně.“

„Jakože ta zácpa je kvůli Meghan Trainor?“

„Mohlo to být horší. Taky tam mohli mít Eda Sheerana.“

„A proč my nemáme Eda Sheerana? Nechci si vykládat s dalším senátorem. Před víkendem je to divné. Už mám z těch politiků depku.“

„Objednali si ho přímo z vedení firmy. Podle mě je to Greensteinův kámoš. Nebo možná Goldblattův.“

Jordan mlaskla jazykem a posunula se o dalších pár desítek centimetrů. „Takže teď zveme kamarády lidí z vedení? Platím tě za to, aby se takové věci neděly, Billy. Platím tě za to, abys sháněl hosty, jako je Ed Sheeran.“

„Mám zavolat do *Ranní show*, aby se tady Meghan Trainor cestou stavila? Někde mám i číslo na jejího manažera. Určitě bych se s ním dokázal domluvit.“

„Druhořadé rádoby umělkyně neberu, Billy. A už vůbec ne po někom.“

Pruh nalevo od ní se pohnul. Proč ne ten její? Mohla by přejet vedle, ale po jednom bloku by se musela zařadit zase zpátky.

Stojí to za to?

Možná.

Možná.

Jordan sevřela volant, posunula nohu na plynový pedál a...

Těsně vedle ní zastavil autobus a zablokoval ji.

Sakra.

Pozdě.

Billy si určitě zakryl mikrofon telefonu. Slyšela ho, ale jen tlumeně. Jako by na někoho křičel. Po chvíli se zase ozval. „Jordie, potřebuju záložní plán. Nestihneš to.“

„Stihnu.“

Hodiny ukazovaly za tři minuty šest.

Nestihne to.

Autobus vedle ní měl na boku upoutávku na její pořad. *Za hranou s Jordan Briggsovou*, psáno obrovskými, půlmetrovými písmeny a k tomu propagační fotka pořízená asi před rokem. Neměla ji ráda. Nesnášela všechny reklamní fotky – ona stárla, zatímco fotografie ne. A nejen to, někdo je navíc vždycky prohnal kouzelným filtrem Malibu Barbie ve PhotoShopu, takže vypadala skoro dokonale. Realita ale byla jiná. Bylo to jako dívat se do zrcadla a vidět v něm lepší verzi sebe samé, která se jí vysmívala.

Ani ne za dvě minuty šest a ještě blok a půl. Doprava už se teď úplně zastavila.

Kdosi v autobuse ji poznal a volal na ni jménem.

Jordan vytáhla tónované okýnko a schovala se za ním. Zavřela i střešní okno. Skutečně nepotřebovala, aby jí teď ještě někdo hodil do auta špenátové smoothie.

Ozval se Billy: „Kdybys jela s Frankem, stihla bys to.“

„Jenomže já nejedu s Frankem, Billy, že?“ konstatovala suše.

Pak dostala nápad.

Ale to přece nejde.

Stejně to udělala.

Jordan zhasla motor, zatáhla ruční brzdu, pustila všechny čtyři blinkry a vystoupila z auta. „Ať mi někdo přinese do haly headset, Billy!“ zavolala, utrhla druhý podpatek a hodila ho na zem k tomu zlomenému.

Billy ještě něco říkal, ale ona už zabouchla dveře a běžela k chodníku. Zároveň stiskla tlačítko na klíčích auta.

Audi zapípalo.

Cole

Cole Hundley, příslušník newyorského policejního oddělení známého pod zkratkou NYPD, naprosto nevěřičně zíral na ženu, která vystoupila z auta stojícího před ním. Viděl, jak uprostřed Čtyřicáté deváté ulice zamkla vůz a utíkala na chodník. Její audi zůstalo zaparkované v zácpě a zablokovalo jeho policejní auto a bůhví kolik dalších za ním.

WTF.

Zjevně ho nešálil zrak.

Fakt se to stalo.

Byl si dokonce jistý, že si zula boty. Proč taky ne, že?

Natáhl se a zapnul sirénu. Nechal ji třikrát hlasitě houknout.

Když se k němu otočila, čekal, že se zarazí, možná se omluvně a trapně usměje a nastoupí zpátky do auta. Tak zhruba reagovali lidé, které policisté nachytali takříkajíc se staženými kalhotami. Ale ona? Usmála se, to ano. Pak zamávala a bosky sprintovala pryč.

Napadlo ho, že to auto ukradla. To by dávalo smysl, bylo nádherné. Tahle žena ale nevypadala na člověka, který ukradne drahé auto, projede se a pak ho někde nechá. Už podle oblečení. Sice byla bosá, ale z jejího ohozu čišelo, že musel stát majlant. Navíc vůz zamkla. Většina zlodějů neměla v ruce klíčky. A už vůbec ukradené auto před útekem nezamykali. V žádném případě nezapínali výstražná

světla. Ona prostě nechala své auto stát na Devětačtyřicáté v nejhustší zácpě uprostřed špičky.

A byla rychlá. S ladností profesionální sprinterky mezitím uběhla půl bloku.

Cole za dvanáct let služby několikrát přehodnocoval svá životní rozhodnutí. Většinou to bylo v případech, kdy mu kolem hlavy létaly kulky, případně nože. Dvakrát skončil pokousaný, přičemž jen jednou to bylo psem. V obou případech musel střílet. Někteří lidé rádi plivali. To nebyl nikdy dobrý začátek (ani konec) dne. Urážky už ani nepočítal. Jednou na něj zaútočila žena, která měla na sobě jen alobal přelepený lepicí páskou, a tvrdila, že Times Square je důmyslná přistávací plocha zkonstruovaná mimozemšťany. Pohled na ženu, která nechá na silnici stát auto za sto tisíc dolarů a uteče, by ho měl překvapit, ale nestalo se. V New Yorku to jednoduše znamenalo, že už je úterý.

Cole zařadil P, zapnul modročervená světla, zhluboka se nadechnul, vystoupil z auta a rozběhl se za ní.

Když míjel autobus, vnímal, jak na něj míří fotoaparáty a kamery mobilních telefonů. Proběhl před zaparkovaným audi a povzbuzován mnoha klaksony se dostal na chodník.

Neušla mu ironie okamžiku, v němž jedinou kamerou, která právě nenatáčela, byla ta jeho služební v hodnotě dvou tisíců dolarů, připevněná k uniformě.

Jordan

Jordan přeběhla Šestou avenue na červenou. Bylo to jedno. Závěs se nehýbala ani v jednom směru. Navíc nebyla sama. Spolu s ní se přes ulici vydala asi desítka dalších lidí s hlavami skloněnými k telefonům a slepých ke všemu a všem kolem. Ona alespoň dávala pozor. Několik taxikářů na ni navzdory stojícímu provozu zatroubilo. Taxikáři snad pro ty své klaksony žili. Jako by plnili nějakou normu. Jordan by ale nechtěla žít v New Yorku bez troubení aut. Ten zvuk byl něco jako hudba jejího národa.

Byla v polovině bloku za Šestou avenue, téměř u budovy společnosti SiriusXM, když si uvědomila, že nechala telefon nabíjet v přihrádce auta. Teď už s tím nemohla nic dělat. Stejně jako toho nemohla moc dělat s policajtem, který se hnal za ní. Jedině mu utéct. Hodnověrné popření byla skvělá věc a ona si byla jistá, že když s ním nenaváže oční kontakt, povede se jí z toho dostat. Ať už „z toho“ bude znamenat cokoli. Právě teď měla větší problém.

Se sklopenou hlavou se Jordan prodrala nevyhnutelným davem turistů, kteří se fotili před mrakodrapem na adrese 1221 Avenue of the Americas, a podařilo se jí dostat se do vstupní haly dříve, než ji některý z nich poznal. To byl sice zázrak, ale vzápětí se ocitla v ještě hustším davu před bezpečnostní bránou, který se pomalu posouval přes detektor kovů. Průchod teď ucpala skupinka dalších

zatracených turistů. Skutečný Newyorčan nenosil oblečení s písmeny NY, ani neměl potřebu cvakat v lobby dva tisíce fotek.

Na velkých hodinách nad výtahy svítilo 5:59:22. Měla méně než čtyřicet vteřin.

Jordan přiložila dlaně k ústům a zavolala: „Ty vole! Nějaký policajt právě na chodníku praštil Howarda Sterna!“

Jo, to zabralo.

Skupinka zapomněla na lobby, pohnula se opačným směrem a valila se ke dveřím jako dav žen z předměstí k Walmartu na Black Friday.

Jordan obešla dav po obvodu, protlačila se kolem několika pracovníků ochranky, které neznala, a aniž by zpomalila, ocitla se u detektoru. „Spěchám, Bobby!“

Sekuriták zvedl hlavu a vytřeštil oči právě v okamžiku, kdy proběhla detektorem a spustila poplach. „Jordie, musíte...“

Zbytek už neslyšela.

Doklouzala po mramorové podlaze k výtahům a stiskla tlačítko u všech šesti.

Billy nikde.

Kde je, sakra, Billy?

Projela celou řadu znovu a ještě jednou zmáčkla všechna tlačítka.

Hodiny nad ní ukazovaly 6:00:02.

Sakra.

Sakra.

Sakra.

Třetí výtah zleva zacinkal a dveře se otevřely. Vyšla z něj dívka s růžovými vlasy po ramena, tričkem s nápisem *Za hranou s Jordan Briggsovou* a pohledem jelena krátce předtím, než ho srazí nárazník auta. V jedné ruce svírala bezdrátová sluchátka s mikrofonem značky Bose a v druhé telefon.

Jordan ji neznala. „Hej!“

Dívka zvedla hlavu, usmála se a pomalu, přímo nonšalantně vykročila k ní. Žádný spěch. Jí přece o život nešlo. V klidu, zlato. Abys náhodou nezakopla.

Zasraní stážisti.

Připadalo jí, jako by se každou hodinu líhli noví. Všichni byli k ničemu.

Jordan k ní přiskočila, vytrhla jí sluchátka z ruky a nasadila si je. Uslyšela z nich konec znělky svého pořadu.

Stážistka zvedla ruku s telefonem. „Billy chtěl, abych vyfotila tabuli, kdybyste náhodou...“

Jordan vzala telefon, skočila do výtahu a stiskla tlačítko do tři-ačtyřicátého patra tak prudce, až měla pocit, že plast promáčkla. Pak slečně Růžové hodila klíčky. „Odvezte mi auto, než ho někdo ukradne! Stojí na Devětačtyřicáté!“

Než se dveře výtahu zavřely, zahlédla ještě policistu. Byl u staniště ochranky a hleděl přímo na ni.

Přes hudbu ze sluchátek se ozval Billyho hlas. „Jsi tam, Jordie?“

„Vy mi nevěříte, pane Gluecku. Copak už jsem někdy přišla pozdě do práce?“

„Vydýchej se. Mluvíš, jako by tě šoustal zápasník MMA.“

„Běžela jsem přes dva bloky. A jak ty vůbec můžeš vědět, jak mluví žena, když ji někdo šoustá?“

„Tak to už jsem náhodou zažil,“ odpověděl Billy. „Zní to úplně, jako když mi někdo vyždímá kreditku a potom na mě ukazuje prstem a směje se mi. Obvykle potom následuje trochu mazlení, na konec se otevrou dveře od auta a jeden z nás musí vystoupit.“

Jordan zvedla oči k displeji výtahu. Dvacáté patro. „Co hlasi-tost?“

„V pohodě,“ odpověděl Billy. „Goldblatt s tebou chtěl řešit to tvoje zítřejší volno.“

„Ať si Jules políbí. O tom nerozhoduje.“

„Jedeme za pět, čtyři, tři...“

Billy ztichl.

Jordan se podívala na fotku tabule v telefonu, kterou jí pořídila slečna Růžová.

Hudba přestala hrát.

Na okamžik zavřela oči, zhluboka se nadechla nosem, zadržela dech a pak pomalu a kontrolovaně vydechla všechen vzduch pootevřenými rty.

Když se jí aktivoval mikrofon a začala mluvit, zvuk ve sluchátkách se nepatrně změnil. „Všichni si teď запиšte jedno číslo,“ řekla vyrovnaným a uklidňujícím hlasem. „Je to první ze dvou čísel, které vám dnes dám. Potkala jsem jednoho muže. Nebyl to ten typ, který se nabídne, že vám pomůže s nákupem, když vám všechno padá z rukou, nebo který by vám podržel dveře. Už vůbec by vám nepůjčil kabát, kdyby viděl, že je vám trochu chladno. Byl to typ chlapa, který vám řekne, ať mu nelezete před obrazovku, když se dívá na zápas. Tenhle by si klidně prdnuv v autobuse nebo se s potěšením škrábal mezi nohama ve frontě u pokladny před zraky všech nebožáků, kteří by se zrovna dívali jeho směrem. Péče o zevnějšek je pro něj stejně neznámý pojem jako plavky pro Eskymáka. Můj nový přítel si zřejmě myslí, že galantnost je obchod, kde se prodávají špendlíky. Ano, *takového* chlapa jsem potkala. Skutečně dokonalého zástupce svého druhu. Byl tak laskavý, že mi dal své telefonní číslo. Neprosila jsem ho o něj, on ho prostě zveřejnil. Ze všech dříve uvedených důvodů se domníval, že mu budu chtít zavolat, třeba abych ho trochu lépe poznala. Aby se nám o něm lépe mluvilo, říkejme mu třeba Stan. Jméno *Stan* se k němu rozhodně hodí.“

Výtah zacinkal ve třiačtyřicátém patře a dveře se otevřely. Jordan se naskytl pohled na stejnou reklamní fotografii, kterou viděla na autobusu. Z plakátu, který pokrýval polovinu stěny za velkým dubovým recepčním pultem, se na ni posměšně usmívala její vlastní tvář. Vyšla na chodbu, zahnula doleva a zamířila ke studiu.

Na přeplněné chodbě jí lidé uskakovali z cesty. Někteří se usmáli a kývli na pozdrav, jiní odvrátili pohled. Všem bylo jasné, že když má na hlavě sluchátka, nemá smysl na ni mluvit. Tuhle situaci nezažívali poprvé.

„Všichni víte, že jsem v duši hodná jižanská holka,“ prohlásila Jordan se stopou sarkasmu a pokusem o přízvuk, který nikdy neměla, protože se narodila kousek od Clevelandu. „Takže jsem si to jeho číslo vzala, uctivě a se zarděním se na něj podívala a šla si po svých ranních povinnostech. Počítala jsem minuty, kdy budu moct svému novému kořenovi, svému princí Krasonovi, svému milovanému Stanovi zavolat. A jako poctivá jižanka jsem se samozřejmě trochu styděla. Kdo mě posloucháte pravidelně, možná byste to do mě neřekli, ale já jsem fakt stydlivka. Když mi nějaký kluk dá telefonní číslo, je ze mě zase třináctiletá pubertačka se zářivými rovnátky a akné, které svádí souboj o každý kousek mého obličeje s pihami. Však to znáte. Hlavou se mi honí myšlenky jako: zaujaly ho moje tlusté brýle nebo šíleně plochý hrudník? Možná si všiml, jak jsem na angličtině zvládla participia nebo jak jsem v těláku ze tří hodů na koš dvakrát netrefila ani obruč. Určitě ho neuchvátila moje osobnost. Tehdy se totiž se mnou kluci nebavili, takže mě vůbec neznali. Byla jsem vzduch, duch, moucha na stěně, která se snaží probzučet životem, aniž by ji někdo rozplácl. Nikdy jsem nebyla holkou, jakou by chtěl Stan a jemu podobní. Teda tehdy rozhodně ne. Nebo mě možná chtěli, ale já jsem si jejich signály špatně vyložila. Nevím, těžko říct. Když chlapi jako Stan chtějí pozdravit dívku, nejdou vždycky rovnou na věc. Občas to vezmou oklikou. Dělají cavyky. Můj Stan, ten chlapák, se kterým jsem se dnes ráno seznámila, mi vstoupil – nebo spíš vjel – do života tak, že mě zablokoval na Devětačtyřicáté. A nebylo to ani trochu něžné. Vjel mi přímo před auto velkým nákladákem. Ve Stanově světě pravidla lásky zjevně zadupávají do země i pravidla silničního provozu. A my bychom se přece měli radovat, že žijeme ve Stanově světě.

Už to chápu. Seznamovat se s lidmi je těžké. Když mi poslal ten svůj nákladák před kapotu, bylo to vlastně, jako kdyby mě zatahal za culíky nebo do mě vrazil u stolu s punčem na třídním srazu. Každý se stydíme svým specifickým způsobem. Musím před ním smeknout, protože když překonal svůj stud a pokusil se mě pozdravit, muselo to pro něj být jako vyšplhat na Velkou čínskou zeď. Ale stejně si pořád říkám, jestli se u toho musel chovat jako debil. To opravdu neměl v klobouku jediný lepší trik než ten, který na mě vytáhl?“

Jordan zahrnula za roh, vešla do malé kuchyňky a zamířila přímo ke kávovaru. Nalila si šálek překapávané kávy, provedla úrok ke stroji na espresso a přidala dvě dávky. Zavřela oči a vdechla nádherné aroma, nadpozemskou vůni kávy – nápoje bohů. Tak moc se chtěla napít, jen usrknout, ale věděla, že nemůže, když je v živém vysílání. Kanál 101.

Vyšla s hrnkem na chodbu, ještě jednou k němu přičichla a zahrnula doprava. Studio se nacházelo na opačném konci chodby. „Některým chlapům, kteří jsou jako Stan, bych dokázala odpustit. Opravdu. Jak jsem řekla, seznamovat se s lidmi je těžké. V dnešním světě musí být člověk kreativní. Už nesmíme randit v práci. Zeptejte se Billa a Moniky. Už je to dvacet let a lidé si o té leštičce klik a tom bělohlavém orlovi vyprávějí dodneška, jako by to bylo včera. Vztahy na pracovišti bývaly normou. A dává to smysl, ne? Trávíme většinu dne v kanceláři s určitými lidmi. Prostě si začnete být blízcí. Poznáte je z dobré i špatné stránky. Dokonce vidíte i všechny blbosti, které si dávají na stůl! Vidíte, že objekt vaší lásky sbírá figurky z Hvězdných válek, *My Little Pony* a kalendáře s Garfieldem, a neodradí vás to. Co je špatného na tom strávit tři minuty v ráji na kopírce s chlápkem z ekonomického a dostat se ze středečního stereotypu? Jenomže je. V dnešním světě to je hodně špatně. Představte si třeba mě. Jsem tady vlastně šéfka. Kdybych se rozhodla požádat některého ze svých kolegů, myslím požádat v biblickém slova smyslu, skončila bych

zavalená papíry a konferenčními hovory s těmi dobráky právníky dřív, než bych se na něj stačila usmát. Vsadila bych se, že by se našel video záznam, na který bychom se museli podívat nejdřív každý sám a pak společně, zřejmě pod dohledem nějakého dospělého. Spustit se v práci už prostě není jen tak. Ani pro kluky, ani pro holky, ani pro ty někde mezi. Jestli si v dnešním světě chcete vyrazit na rande, musíte být kreativní. Třeba někomu poslat popelářské auto před čumák v zácpě. Že, Stane? Tak se to dělá. Ukradete někomu peněženku ve frontě ve Starbucksu, a když zjistí, že nemá kreditku, nabídnete se, že ho pozvete na latte. Nebo se můžete vydávat za řidiče Uberu a zamknout dveře dětskou pojistkou, dokud klient nebude souhlasit, že s vámi půjde do kina nebo do divadla. Taky si můžete obléct černou mikinu s kapucí, sledovat ho do nějaké tmavé uličky a vybafnout na něj něco vtipného, jako třeba: Nemáte devítivoltovou baterku? Vybil se mi paralyzér.

Jasně, ještě jsou tu appky – Tinder, Grinder, Minder, Blender nebo Sidewinder. Dneska stačí přejet prstem po displeji a uspokojíte každou chlípnou myšlenku. Nevím, jak vás, ale mě tyhle vztahy nikdy nenaplňovaly. Stana asi taky ne. Možná proto najíždí autem na svobodné dámy. Možná to nakonec není nejhorší způsob, jak v roce 2020 získat pozornost ženy.“

Jordan vešla do své kanceláře. Stěny byly zakryté malířskými igelity, stejně jako většina nábytku. Na židli u dveří ležela hromádka dopisů. Probrala se jí, našla ten, který čekala, a zastrčila ho do kapsy. Byla vděčná, že ho její zaměstnanci neotevřeli.

Přešla na druhou stranu chodby a podívala se okýnkem na Billyho. Těžké zvukotěsné dveře studia se volně otevřely, když chtěl člověk vyjít ven, ale pak se automaticky zamknuly, aby se dovnitř nedostal nikdo nepovolaný a nemohl rušit vysílání. Uslyšela tiché cvaknutí magnetického zámku a vešla dovnitř.

Producent Billy Glueck na ni kývl ze své prosklené kukaně a ukázal na velký LCD monitor na stěně. V tomto okamžiku je

ladilo 5 300 049 posluchačů. Bože, milovala satelitní rádio a možnost sledovat statistiky v reálném čase.

Jordan se usadila do křesla značky Herman Miller za šest tisíc dolarů. Hrnek s kávou postavila na stolek před sebou, znovu nasála její vůni a usmála se. „Takže já jsem teď v pasti. Mám tomu chlapovi zavolat, nebo ho odkopnout? Mám mu jako hodná jižanská holka odpustit, že je nekňuba, a vzít ho pod křídlo? Přemítám nad tím celé ráno. Upřímně řečeno, prostě se nedokážu rozhodnout. Takže vás všechny poprosím o laskavost. Mohli byste si vzít kousek papíru a něco si napsat?“

Jordan se podívala na bílou tabuli vedle stolu, kam si v bodech psala všechno, o čem chtěla v pořadu mluvit. Našla telefonní číslo, které vyčetla ze zadní části popelářského vozu.

„Chci, abyste všichni mým jménem zavolali Stanovi na číslo 212-555-6717, klapka 304, a pozdravili ho ode mě. Věřím vám. Pomozte mi rozhodnout se, jestli je to můj vyvolený a já jsem to jenom všechno špatně pochopila, nebo jestli byl můj první dojem přesný a on je neandrtálec, který hledá lásku na špatném místě. Spoléhám na vás, že mi pomůžete... za chvíli jsme zpátky.“

Billy v kukani zvedl ukazováček, vteřinu počkal a pak řekl: „... a... konec.“ Pak k ní zvedl hlavu. „Ty jsi jako malá nosila rovnátka?“

„Ne, to jsem kecala.“

„Jsi normální chladnokrevná mrcha, víš o tom?“

Jordan objala oběma dlaněmi hrnek s kávou, pak ho zvedla ke rtům a na okamžik znehybněla, protože si vzpomněla na dceru.

Proč ji sem, sakra, Nick vůbec bral?

Postavila kávu zpátky na stůl, všimla si, jak z jedné strany vyšplíchla, a vyskočila na nohy. „Hned jsem zpátky!“

„Máš jenom dvě...“

Zbytek neslyšela, protože mezitím vyběhla ze dveří.

Cole

Když se dveře výtahu otevřely, příslušník NYPD Cole Hundley v něm ještě chvíli zůstal, i když si byl naprosto jistý, že je ve správném patře. Když se před chvílí prodral davem do budovy, umluvil ochran-ku, jejíž členové trvali na tom, že mu musí prohlédnout zbraň, než ho pustí dovnitř. Následně zahlédl ženu, která nechala stát auto na Devětačtyřicáté, ale zmizela mu právě v tomto výtahu. Sledoval na displeji čísla. Výtah zastavil ve čtyřicátém třetím, čtyřicátém pátém a pak padesátém patře. Pak se vrátil zpátky do lobby. Hundley stiskl všechna tři tlačítka a čekal, že se projede výtahem nahoru a zase zpátky, aniž by ji spatřil. Když se ale dveře poprvé otevřely, hleděl na něj z protější stěny gigantický obraz Šílené ženy. Pod její tváří stála slova *Za hranou s Jordan Briggsovou a všední dny 6:00–10:00*. Celá ta zrůdnost byla zalita světlem z LED reflektorů umístěných na stropě.

Dveře výtahu se začaly zavírat a Cole natáhl ruku před senzor, aby je přinutil znovu se otevřít. Potom udělal krok k recepci.

„Potřebujete něco?“

To se zeptala skoro padesátiletá žena v brýlích s červenými obroučkami a svetříkem stejné barvy oblečeným přes bílou blůzku na knoflíky. Seděla za velkým recepčním pultem přímo pod přerostlou fotografií Šílené ženy. Na chodbě to hučelo jako v úle a z reproduktorů na stěně kdosi brebentil až příliš nahlas. Così o chlapovi jménem Stan.

„Mohl byste mi zmáčknout přízemí?“ zeptal se doručovatel společnosti UPS, který právě projel kolem Colea s rudlem a uvelebil se v rohu výtahu.

Když Cole tlačítko nezmáčkl, natáhl se chlap kolem něj a stiskl ho sám. Pod nosem si zabručel cosi ve smyslu: *Dík, strážníku*, pak se znovu opřel v rohu a začal se proklikávat čímsi na tabletu. Po vteřině znovu zvedl hlavu. „Mohl byste se posunout? Blokujete dveře. Já mám ještě práci.“

Newyorčané byli po ránu hotová sluníčka.

Nedokázal se ovládnout. Musel se na ten plakát znovu podívat.

Dívala se do objektivu tak, jako by zírala přímo na něj, jako by si ho prohlížela, jak tam stojí. Jednu ruku měla v bok, druhou spuštěnou podél těla. Hlavu trochu nakloněnou na stranu a na rtech povýšený úsměv.

„Paní Briggsová právě vysílá. Máte domluvenou schůzku?“ zeptala se žena s červenými obroučkami.

Cole zavrtěl hlavou.

„Došlo snad k nějaké nehodě?“

„O žádné nevím. Zatím.“

To ji zjevně zmátlo.

Vedle Colea zacinkal druhý výtah a otevřel se. Vyšel z něj šlachovitý muž v šedivém obleku, kývl na recepční a spěšně zamířil do chodby nalevo.

Cole se za ním chvíli díval a pak se mírně naklonil přes pult. Nebyl zrovna hromotluk, ale věděl, že když tohle udělá, obzvláště v uniformě, vyvádí to lidi z míry. „Musím s ní mluvit. A hned.“

„Noo...“ Neměla možnost pokračovat.

Na druhé straně chodby prošla Šílená žena těžkými dubovými dveřmi s okýnkem uprostřed. Vypadala poněkud uhoněná.

„Jordan!“ zavolal muž v šedivém obleku. Z rychlé chůze přešel do běhu a hnál se k ní.

„Teď ne, Julesi, jsem uprostřed vysílání.“ Vykročila dál do chodby.

VOLAJÍCÍ

„Nemůžeš do éteru posílat telefonní čísla,“ zavolal za ní muž.
„Kolikrát to ještě budeme řešit?“

„Ani jednou, Julesi! Už ani jednou,“ odsekla.

Cole viděl, jak zrychlila krok. Vypadalo to, jako by se hnala do místnosti na konci chodby. Muž se rozběhl sprintem za ní.

„Tam nemůžete!“ zavolala za ním recepční. „Jordie! Návštěva!“

Muž v šedivém obleku zkrátil vzdálenost k ženě na metr a půl.
„Tak si sedneme oficiálně i s celým týmem a právníky. Minule to byla sranda, ne? Hezky jsme si popovídali a řekli jsme si, kolikrát jsi nás za poslední fiskální rok potopila a kolik jsi nám prošustrovala prachů. Dáme si to znovu, ne?“

„Máš pravdu, Julesi. Zlobila jsem a zasloužím si naplácat.“

„Na všechny tvoje právní průsery bych potřeboval celý Excel.“

„A nebyl by lepší koláčový graf? Koláčové grafy mám ráda. Jsou moc pěkné.“

„To není sranda, Jordie.“

„Nebyl to vtip, Julesi. Dělej si svou práci a já budu dělat svou.“

„Moje práce je zajistit, abys ty dělala svou práci, a my nepřišli o svoji.“

„Paní Briggsová!“ zavolal Cole.

Šílená žena se otočila a podívala se na něj. Nedala na sobě znát, jestli ji překvapuje, že za ní chodbou běží policista. Zvedla směrem k Coleovi ukazováček a pak se znovu otočila k muži v šedivém obleku. „Proč přesně si necháváme od vedení posílat hosty? Nejsem tady, abych dělala Greensteinovi politickou kampaň nebo pomáhala ve volbách tvým kamarádkům.“

„Senátor je tvůj fanoušek.“

Šílená žena se usklíbla. „Senátor je jenom loutka. Je to vypatlaný chodící vibrátor s trapným přičeskem a celý ulepený od samopalovacího spreje.“

Muž v obleku se nervózně otočil k místnosti za nimi. „Ježíši, Jordie, neřvi tak!“

„Jestli mi ho dáš k mikrofonu, udělám z něho šaška.“

„Uděláš s ním rozhovor a budeš hodná, jinak si to připiš na seznam bodů k jednání.“

Cole si odkašlal.

Šílená žena se na něj podívala, otočila se a prošla dveřmi za sebou. Na dveřích stál nápis: ŠATNA – JORDAN BRIGGS.

Muž v šedivém obleku tiše zaklel, a když se otočil, spatřil poprvé Colea. „Kristepane, co ještě provedla?“

„No, seznam se rozrůstá,“ odpověděl Cole a vydal se za ní do šatny.

Našel ji v protějším rohu, kde klečela a objímala nějakou holčičku. Vedle nich stál muž s růžovým jahůdkovým batůžkem v ruce. Druhou ruku měl zastrčenou v kapse. Další muž seděl na černém koženém gauči u protější strany místnosti. Pil kávu a telefonoval mobilem. Senátor Moretti. Cole ho znal z televize.

Cole se postavil mezi dveře a ženu. Neměla šanci dostat se ven. „Paní Briggsová, musíme vyřešit to vaše auto.“

Udiveně se na něj podívala. „A co s ním?“

„Nechala jste ho stát uprostřed silnice.“

„Nenechala.“

„Nechala.“

Natáhla se za holčičku a stiskla tlačítko na telefonu položeném na stolku u koženého polohovatelného křesla.

„Ano?“

„Sarah? Tady Jordie. Kde je moje auto?“

„*Tvoje auto?*“

„Ano. To, kterým jsem dneska ráno přijela do práce.“

„*V garáži. Trixie ti nechala klíčky u Billyho.*“

„Díky, Sarah.“ Šílená žena se na Colea usmála. „Záhada vyřešena.“

Cole na tohle neměl náladu. „Mám na palubní desce kameru, paní Briggsová. Nahrál jsem vás. Zaparkovala jste uprostřed Devětačtyřicáté, vystoupila z vozidla, zajistila ho a běžela pryč.“

VOLAJÍCÍ

„Mami, ty půjdeš do vězení?“ zeptala se holčička.

Šílená žena našpulila rty a přitáhla si ji k sobě. „Zatknete mě před tím dítětem, strážníku?“

„To by mi způsobilo trauma,“ prohlásila holčička. „Jsem ve věku, kdy jsem velmi citlivá na vnější podněty a negativní jevy společnosti na mně mohou zanechat následky.“

Hlas z reproduktoru na stěně řekl: „*Jordie, mluvíš za patnáct vteřin.*“

Políbila holčičku do vlasů. „Počkej na mě tady, Charlotte, jo?“

Dívka přikývla.

Jordie vstala. „Ty nikam nechod,“ oznámila muži s batůžkem. „To jí dej ke mně do kanclu a počkej tady.“ Cestou ke dveřím poplácala Colea po hrudi. „Vy jít můžete. A děkuji, že nás chráníte.“

Děkuji, že nás chráníte?

Cole se otočil, ale ona už vyšla ze dveří a sprintovala chodbou pryč.

Jordan

„Pro Krista, Jordie, jestli chceš chodit takhle na poslední chvíli, tak si nos handsfree,“ řekl Billy, když Jordan usedla zpátky do křesla. Rychle přiložila ke rtům hrnek vlažného kafe a obrátila ho do sebe. Pak ho podala přes hlavu stážistce, která s ním zmizela za dveřmi, zatímco Billy už ve sluchátkách odpočítával.

Na stole se jí rozsvítil červený nápis ON THE AIR.

„Myslím, že jsem udělala průšvih,“ řekla Jordan do mikrofonu. „Na chodbě jsem narazila na šéfa, který okamžitě významně poznamenal, že Stan možná nebude rád, když mu dneska ráno bude volat pět milionů lidí. To asi chápu. Netuším, jaký má tarif, ani jak vypadá jeho denní program. A my bychom ho neradi uštvali, že? Takže bych vás chtěla o něco poprosit. Jestli jste měli v úmyslu mu volat, ještě chvilku vydržte. Zavolejte místo toho na naši ústřednu a chtejte k telefonu Julese Goldblatta, to je náš programový ředitel. Šlechetně se nabídl, že si na vás na všechny vezme kontakty a předá je Stanovi. Říkali jsme si, že komu bude chtít zavolat, tomu prostě zavolá. Žádný stres. Jules je fakt týmový hráč. Když je potřeba něco udělat, vždycky se nabídne.“

Jordan měla na stole tři monitory. První byl připojen k počítači a internetu, na druhém svítil seznam jmen volajících, kteří čekali na lince, a na třetím monitoru viděla textové okno, přes které

VOLAJÍCÍ

mohla komunikovat s Billym a dalšími členy týmu, když byla v živém vysílání. Všechny tři ovládala z jedné klávesnice a jednou myší s přepínačem, takže si nemusela ubírat místo dalším hardwarem. Nesnášela stísněné prostory. Na třetí obrazovce se rozsvítila zpráva:

BILLY: Jules tě přerazí

JORDAN: Ted' si koupil nový Jaguar F-Type, nebude masakrovat svůj zlatý důl.

BILLY: Všechny linky obsazené – zapni si Crystal na dvojce

„Crystal, jste ve vysílání.“

„Fakt?“

Jordan se na Billa přes sklo zamračila a třikrát šmikla prsty nad hlavou.

Pokrčil rameny a omluvně se na ni usmál.

Potřebovala energii. Vitalitu. Člověk přece nemohl probouzet svět hovorem s lidmi, kteří právě jednou rukou vypínají budík a druhou listují katalogem s rakvemi. „Ano, Crystal. Když zavoláte do rádia, deset minut čekáte a posloucháte reklamy, tak je velmi pravděpodobné, že až to někdo zvedne, budete ve vysílání. Tak to u nás funguje. Přesně tak, jak si to Marconi vysnil.“

„Chtěla jsem se zeptat, jestli jste se včera večer dívala na volební debatu.“

„Ježíši, ne. Na debaty nekoukám. To bych radši poslouchala pořád dokola instrumentální verzi největších hitů od Backstreet Boys, zatímco by mi někdo zapichoval pod nehty párátka. Neříkejte mi, že jste ty žvásty poslouchala až do konce.“

„Líbí se mi, že máme tolik možností.“

„Komu fandíte vy?“

„Mně se líbí Borton z Iowy.“

„To je ten mrňavý s krysíma očkama, který nosí motýlky?“

„Podle mě mu to sluší.“

Jordan mrkla na druhý monitor, na kterém byl seznam čekajících hovorů:

Linka č. 1 – Stan (chce se omluvit)

Linka č. 2 – Crystal (ve vysílání)

Linka č. 3 – Stan (tenhle tvrdí, že s tebou chodil na střední)

Linka č. 4 – Bernie (chce hrát hru)

Linka č. 5 – Stan (žena – tvrdí, že nejlepší „Stanové“ jsou ženy)

Jordan dlouze vydechla. Nebyla si jistá, jestli se jí líbí směr, kterým se tohle ráno ubírá. „Mohla bych se vás zeptat na něco osobního, Crystal?“

„Jistě, klidně.“

„Kolik vám je?“

„Sedmdesát šest.“

„Tý jo, sedmdesát šest. A ještě jste to nevzdala. Bůh vám žehnej.“

„Člověk by neměl ztrácet naději.“

Stážistka se vrátila s kávou, kterou tiše postavila na stůl. Jordan si hrnek přitáhla blíž a přivoněla. Do nosu jí proniklo bohaté aroma typu Dark Roast a po tváři se jí rozlilo nádherné teplo. Kdyby to nebylo v New Yorku nelegální, klidně by se s tím hrnkem pomilovala. „Když jsem byla v sedmičce, volili jsme prezidenta třídy. Kandidáti byli Bobby Corbin a Lisa Almondová. Bobby si nechal vyrobit plakety a natisknout plakáty, a hlavně to byl nádherný kluk. Tmavé vlasy ulíznuté dozadu a úsměv, ze kterého se mi podlamovala kolena. A nejen mně. Jely po něm všechny holky. Nebyl to žádný Zac Efron ani Jesse Metcalfe, ale na titulní stránce *Teenbeatu* by se neztratil. V *Tiger Beatu* už by se asi nechtyl, ale v *Teenbeatu* klidně. Měl v sobě cosi zvláštního. Bylo jedno, o čem mluvil, člověk prostě přikyvoval a souhlasil s ním. Během prvních dvou debat Lisu zadupával do země. Musím ocenit, že vydržela. Já bych zdrhla

a zamkla se do skříňky nebo se schovala někde pod lavičkou, hlavně po té druhé debatě. Vždycky když se Lisa nadechla a chtěla něco říct, začala děcka skandovat: ‚Bobby, Bobby, Bobby.‘ Neměla sebe-menší šanci vyhrát. Aspoň jsme si to všichni mysleli. Během třetí a poslední debaty ale vytáhla eso z rukávu. Jejím rodičům patřila firma na automaty. Měli je po celém městě a Lisa slíbila, že když ji zvolíme, dodá její táta do školy automaty na limonády i na sladkosti. A nejenom do bufetu, ale že je rozmístí po celé škole. Odkudkoli bychom měli jen pár kroků ke Snickers. Mně to stačilo, abych jí dala hlas. Milovala jsem čokoládu. Zjevně jsem nebyla sama, protože Lisa vyhrála na celé čáře. Pomáhala jsem sčítat hlasy. Porazila Bobbyho Corbina skoro pět ku jedné. Nebylo to ani trochu napínavé. A my jsme byli nadšení jako malá děcka. Lisa přinesla mapu školy a ukazovala nám, kde budou automaty stát. Přímo tam, kde jsme měli mít příští rok skříňky. Řekla nám, že její táta sníží cenu na pětadvacet centů, což bylo o dost levnější než v obchodě. Náhle. Uběhl měsíc, pak další. Po třech měsících nikde ani jeden automat. Po čtyřech měsících nula. Ani jeden. Ukázalo se, že ten její sladký projekt vedení vůbec neschválilo. Když se na to podívám s odstupem času, je dost možné, že s tím její rodiče vůbec nesouhlasili. Víím, že se to hodně řešilo na třídních schůzkách a ani jeden rodič nebyl pro, aby se automaty zavedly. Naopak, někteří vyhrožovali a chtěli psát stížnosti. Malou Lisu jsem znala hodně dobře a jsem si jistá, že nám nelhala schválně. Jenom nám neřekla pravdu. Je v tom rozdíl, i když člověk musí hodně chtít, aby ho našel. Je nomže když je vám dvanáct, neřešíte to. Prostě chcete sladkosti, které vám slíbili. Lisa byla prostě lepší politik. Měla nás přečtené. Ani trochu se nelišila od těch lidí, které jste včera viděla v debatě.“

Jordan se natáhla ke klávesnici a otevřela na prvním monitoru vyhledávač. „Takže Bortonovi to podle vás sluší, jo? Vlhnu vám z něj bombardáky? Jak se jmenuje křestním? Brett? Seth? Nějak tak, že?“

„Rhett. Rhett Borton.“

„No jasně.“ Napsala jméno do vyhledávače a na obrazovce se objevila spousta veřejných fotografií. Byl to trol. Trol s motýlkem a příliš bílými zuby v příliš zářivém úsměvu. „Crystal, už jste za svých šestasedmdesát let viděla, že by nějaký politik splnil volební slib? Aspoň jednou. Třeba nějaký malinký.“

Než mohla Crystal odpovědět, Jordan řekla: „Mávají nám před nosem automaty a sladkostmi, říkají nám přesně to, co chceme slyšet, a nenesou za to žádnou odpovědnost. Nic z toho nemusí splnit. Nikdy to není jejich chyba. Vždycky rychle přijdou s argumentem, že jim to někdo překazil, ale nikdy se k ničemu nepřiznají. Strašně by se mi líbilo, kdyby každý politik první den po zvolení podepsal seznam svých slibů. A kdyby k poslednímu dni, až si budou balit do krabice všechna ocenění a uklízet stůl, museli vrátit výplatu, pokud by neměli u každého z těch slibů odškrtnuto, že ho splnili. To by je přinutilo nést za své sliby odpovědnost. Jenomže to se nikdy nestane, protože politici jsou většinou právníci a právníci jsou zvěř a všem jde jenom o to, aby si namastili kapsy. Nenechte se napálit nějakým motýlkem, Crystal. Není o nic lepší než všichni ostatní.“

Jordan zavěsila a znovu se podívala na druhý monitor.

Linka č. 1 – Stan (chce se omluvit)

Linka č. 2 – Crystal (ve vysílání)

Linka č. 3 – Stan (tenhle tvrdí, že s tebou chodil na střední)

Linka č. 4 – Bernie (chce hrát hru)

Linka č. 5 – Bezdomovec Harry

Stan – žena odpadl. Harry volal pravidelně, ale na toho ještě nebyla připravená.

Jordan klikla na linku číslo 4. „Dobrý den, Bernie. Tak jakou hru pro mě máte?“

Cole

„Je vždycky taková?“ zeptal se Cole muže, který stále držel jahůdkový batůžek.

Byl o několik roků starší než Cole, zřejmě něco přes čtyřicet. Měl světle hnědé vlasy a tmavě hnědé oči. Vypadal unaveně, jako by toho moc nenaspal. Pocuchal holčičku ve vlasech. „Co ty na to, Char? Je máma vždycky taková?“

Dívka se podívala nejdřív na něj a pak na Colea. Nakonec se opřela tomu muži o nohu. „Myslím, že bez právníka bychom neměli odpovídat na žádné jeho otázky.“

Cole se musel usmát. Klekl si. „Kolik je ti roků?“

„Jedenáct.“

„A zjevně jsi celá po mamince.“

To ji očividně zmátlo. „A po kom jiném by dcera měla být?“

„Ty dneska nemáš školu?“

Zvedla hlavu k muži vedle. „Tati, může mě taky zatknout? Za to, že jsem pobulila školu? Já nechci do vězení. Ani s maminkou.“

Její otec odpověděl: „Asi jsi chtěla říct vybulila školu, Char. Za to spíš zatkne mě.“

Podal Coleovi ruku. „Jsem Nick Briggs, Jordienin man... ex-manžel... už měsíc.“ Chabě se usmál. „Pořád si ještě zvykám.“

Cole mu rukou potřásl a postavil se. „Omlouvám se.“

Nick zakryl dívce dlaněmi uši. „Není za co. Mám pocit, jako by mi doktor vyřízl ze zadku obrovský starý nádor a prohlásil, že už nemám rakovinu.“

„To bylo hnusné, tati.“

Znovu dívku podrbl ve vlasech. „Tvoje maminka je nejlepší maminka na světě a já jsem s ní byl moc rád,“ řekl, zatímco s vytržštěnými očima hleděl na Colea, vrtěl hlavou, že ne, a volnou rukou si imaginárním nožem podřezával hrdlo. „Tady Charlotte měla strávit víkend se mnou, ale mám krizi v práci, a museli jsme na poslední chvíli změnit plány.“

„Jedu do Hamptons!“

„Když budeš mít hotový úkol dneska i zítra,“ dodal její otec a zmáčkl jí rameno. „A když potom budeš mít hotové úkoly po každé, než půjdeš na pláž.“

„Možná by mi ve vězení bylo líp,“ prohlásila trucovitě.

Vysílačka na Coleově rameni zapípala. Policista stiskl tlačítko pro příjem. „Tady 5839, mluvte.“

„Lidé volají, že jste nechal služební vozidlo uprostřed Devětačtyřicáté. Stavěl jste někoho? Nic jste nehlásil.“

Sakra.

„Menší přestupek, ale už jsem to vyřešil,“ oznámil Cole.

„Dokud budete dělat věci jako nechávat auto uprostřed zácpy, nechá vás Gaff na ulici. Musíte to hlásit, i když jste blízko.“

„Rozumím.“

Tohle mu za to nestálo. Cole se s Nickem Briggsem a jeho dcerou rychle rozloučil a spěšně vyšel dveřmi na chodbu a zpátky k výtahu. Už na ulici tvrdnul dva týdny, čekal ho poslední a určitě si to nechtěl pokazit. Dispečerka měla pravdu. Jestli Gaff dostane šanci, bez mrknutí oka mu protáhne trest o další měsíc, a Cole už chtěl zpátky k vraždám.

Když vyšel dveřmi zpátky na chodník, zjistil, že se kolona prakticky nehýbe. Bylo mu jasné, že se nepohne, dokud neskončí *Ranní*

show a uzavřený blok se znovu neotevře. V létě si něčím takovým museli projít několikrát týdně.

Nasedl do služebního vozu a zabouchl dveře. Pak zapnul modré a červené majáky.

Taxík za ním se ho pokusil těsně objet do vedlejšího pruhu, ale zůstal zaseknutý napůl cesty. Nikdo se nehýbal.

Autobus, který stál o několik míst před ním vlevo, měl na boku nalepenou obrovskou reklamu na Šílenou ženu. Byla to stejná fotka, jakou viděl před výtahem v budově SiriusXM.

Cole bubnoval prsty o volant. Zleva doprava. Zprava doleva. A zase zpátky. Mohl zapnout sirénu a dostat se ze zácpy silou, ale k čemu by to bylo? Dostal by se možná o blok nebo dva dál a mohl dát pár pokut za parkování. To radši bude sedět tady.

Vytáhl mobil a stáhl si aplikaci pro poslech satelitního rádia. Klepl na zkušební verzi zdarma a zadal e-mailovou adresu.

Prováděl průzkum.

Prováděl průzkum v práci. Tak to bylo.

Zatímco čekal.

Až se kolona pohne, tak to vypne.

Napsal do vyhledávacího okna v aplikaci *Jordan Briggs* a pod nadpisem *Za hranou s Jordan Briggsovou* se objevily tři nabídky: ŽIVÉ VYSÍLÁNÍ, PŘEHRÁT VČERAJŠÍ POŘAD a NEJLEPŠÍ MOMENTY. Klepl na živé vysílání. O chvíli později se z reproduktoru telefonu ozval hlas: „... Nenechte se napálit nějakým motýlkem, Crystal. Není o nic lepší než všichni ostatní.“

Cole ještě několikrát klepl prstem a připojil telefon k reproduktoru služebního vozu přes bluetooth.

Auto prostoupil hlas Jordan Briggsové. „Dobrý den, Bernie. Tak jakou hru pro mě máte?“

Jordan

Když neodpověděl, Jordan obrátila oči v sloup. „Jste tady, Bernie, nebo jste mi to položil?“

Z reproduktoru se ozvalo několik podivných zvuků, jako by telefon někomu spadl, a pak se ozval mužský hlas. Bernie měl středozápadní přízvuk a mohlo mu být kolem třiceti. Po deseti letech strávených v éteru už Jordan velmi dobře uměla poznat podle hlasu věk, stejně jako místo původu a národnost posluchače. Skoro dokázala uhádnout i barvu vlasů. Muž řekl: „Jsem tady, omlouvám se. Hledal jsem kafe a ztlumil jsem si vás.“

„Vy jste ztratil kafe?“

„Jsem na návštěvě u známých a je hrozně brzo. Všichni spí, já se tady v kuchyni prohrabuju nádobím a snažím se nikoho nevbudit. Mají strašně tenké zdi.“

„A odkud voláte?“

„Vždyť říkám, že od nich z kuchyně.“

„Nedělejte ze mě blbce, Bernie.“

„Pardon. Jsem v Brooklynu, na Sedmé avenue, kousek od Prospect Parku.“

„A kde jste doma?“

„Vlastně nikde. Nikdy jsem neměl touhu se usadit.“

„Čím se živíte?“

VOLAJÍCÍ

„Jezdil jsem kamionem, pak jsem ale měl úraz a teď jsem na neschopence.“

„To je mi líto.“ Jordan se sesunula na židli trochu níž a udělala si pohodlí. Tenhle chlápek byl trochu zpomalený, ale to taky občas fungovalo. Měla tušení, že by si ho měla chvilku nechat, a za ty roky se naučila svému šestému smyslu věřit. Billy na třetím monitoru ale začal být trochu na jehlách.

BILLY: Pan slušňák se naladil na maximální relax. Zapal mu pod zadkem, nebo běž dál.

„Kdy se vám stal ten úraz?“

Bernie se na chvíli odmlčel. V duchu viděla, jak počítá na prstech. „Před sedmi lety. Na den přesně.“

„Vy jste sedm let na neschopence?“

Muž se tiše zasmál.

„Vám to připadá směšné?“

„Já už vás poslouchám dlouho, Jordan. Znáám vás. Ptáte se, abyste zdůraznila, že jsem si skoro na desetiletí udělal ze státu dojnou krávu, že jo?“

A je to tady.

„Nemějte strach, dostaneme se k tomu. Ale nejdřív by mě zajímalo, co se vám vlastně stalo.“

„Sakra.“

„Copak?“

„Řízl jsem se do prstu.“

„Vy jste se řízl do prstu při vaření kávy?“

„Známí mají nebezpečnou kuchyň.“

„Taky mi to tak připadá.“

Bernie si odkašlal. „Já jsem toho v noci moc nenaspal. Vlastně mám obecně problémy se spánkem, ale dneska to bylo hodně špatné. Hlavou se mi honilo všechno možné. Pořád jsem musel na

něco myslet. Asi to znáte, ne? Když prostě nedokážete vypnout mozek.“

Jordan si odfoukla. „Jako by na vás mluvila spousta hlasů a říkala vám, co máte dělat. Ječí a řvou. Takhle to máte, Bernie? Slyšela jsem, že pomáhá čepice z alobalu, že se pak nedostanou dovnitř.“

„Vy se musíte strašně ráda poslouchat, že? Vsadil bych se, že svůj hlas úplně milujete.“

„Je moc sexy,“ zacukrovala Jordan.

„Vsadil bych se, že se vám musí hlavou honit taky spousta věcí,“ odpověděl Bernie. „Podle mě bych u vás v lékárnice našel hromadu prášků na spaní. Zolpidem, Xanax, na nočním stolku možná flašku Jamesona, když teď nemáte manžela a chtěla byste se v noci trochu zahřát.“

Rozchod Jordan s Nickem nebyl žádným tajemstvím. Bulvár si zjevně všiml problémů v jejich manželství dřív než oni sami. Přispěchal s nelichotivými fotkami, na kterých jdou Central Parkem s rozzlobeným výrazem a víc než metr od sebe. Dokonce i když měli dobrý den, dokázali paparazzi ulovit jeden nebo dva nehezke snímky. Nikdy je nefotili, jak se usmívají nebo drží za ruku. Všimli si jen vražedných nebo odvrácených pohledů. Postupně si na jejich neustálé útoky zvykla. Nick ne. Ničilo ho to. Nechal se jimi otrávit. I tohle byla součást problému. Jedna z mnoha. Obzvláště plátek s názvem *Page Six* psal o jejich soukromém životě při každé možné příležitosti. Šílenými titulky se na Jordan snažili vyrýžovat peníze s vědomím, že si je ve vysílání podá, a oni prodají víc výtisků. Loni v létě začali zveřejňovat fotky s Charlotte. To už Nick nevydržel. Dokázal žít s tím, že média útočila na Jordan. Ještě snad snesl články o sobě. Ale když si vzal tisk na mušku jejich dceru, byla to poslední kapka. Předložil ženě směšné ultimátum, a když mu dala jasně najevo, že se své kariéry nevzdá, hned další týden zažádal o rozvod.

Bylo to divné, a když se o jejich rozchod otřel cizí chlap v telefonu, ani trochu jí to nepomohlo.

Jdi do prdele, Bernie. Nedráždí hada bosou nohou.

„A co vy? Máte nějakou paní Bernieovou, Bernie? Přivázal jste si nějakou k posteli, nebo si platíte holky na hodinu?“

Bernie ztichl, ale nezavěsil. Slyšela ho, jak dýchá.

Chyť se, ty mrňousi. Hezky mi to sežer i s navijákem. Mluv se mnou.

„Nikoho nemám. Jsem sám. To jste chtěla slyšet?“

Bingo.

„Jasně že ne, Bernie. Chci pro vás jenom to nejlepší. Nikdo by neměl být sám.“

Tiše se zasmál. „Pamatujete si, jak jsem říkal, že už vás poslouchám dlouho, Jordan? Víím, že jsem vám úplně volný. Zajímá vás jenom, kolik máte posluchačů. Chcete, abych se vám otevřel, abych vám řekl něco osobního, čeho byste se mohla chytout. Třeba že jsem tlustý. Nebo že moc piju. Nebo že jsem se uzavřel před světem. Kdybych vám něco takového prozradil, začala byste tahat jako za volnou nitku svetru. Tahala byste a párala mě kousek po kousku. Vybudovala jste si kariéru na tom, že svlékáte lidi. Já se od vás svléknout nenechám.“

„Připadá mi, že jste hodně zahořklý, Bernie.“

Ozvalo se tiché cinknutí jako od mikrovlnky. „Jasně. Tak zůstaneme u toho. Jsem zahořklý.“

„A co to způsobilo? Ta nehoda?“

„Možná jsem byl takový vždycky.“

Jordan namítla: „To si nemyslím. Vlastně jsem si jistá, že jste kdysi byl úplně jiný. Mám z vás pocit, že jste až do té nehody byl nekonečným optimistou. Pak přišel úraz, vy jste přišel o práci, přestal jste si sám sebe vážit, přibral jste pár kilo, začal pít a tohle je výsledek. Kopnul jste veselého Bernieho do zadku a stal se zahořklým Berniem. Říkám to zhruba správně?“

Bernie neodpověděl.

Jordan mlčení schválně ještě o chvilku prodloužila. Nechala ticho pěnit jako houstnoucí polévku na modrém plameni sporáku.

Na druhé straně se ozvala hlasitá rána následovaná zvukem, jako by se něco rozbilo.

Jordan zvedla hlavu k Billymu v kukani, ten však jen pokrčil rameny.

„Co si to tam chystáte k snídani, Bernie?“

Další hlasitá rána a pak tři rychlá tupá bouchnutí. Jako by někomu spadl telefon.

A pak nic.

Ticho.

Ze sluchátek se ozval cvrkot cvrčků.

Jordan se znovu podívala na Billyho a zavrtěla hlavou.

Na třetím monitoru se objevil text:

BILLY: Chápu, nemám dělat zvukové efekty.

JORDAN: Ať to ticho působí.

BILLY: Nebyl jsem si jistý, kam s ním míříš.

To nevěděla ani sama Jordan.

Bernie zjevně zvedl telefon ze země. Zvuky utichly, ozvalo se tiché šustění a pak znovu jeho hlas. „Omlouvám se.“

„Co se stalo?“

„Probudil se jeden z mých známých a polekal mě. Už jsem zpátky.“

„Kolik vás tam je?“

Tentokrát Bernie neodpověděl. Alespoň ne hned. Když se na konec ozval, mluvil tišším hlasem. Na otázku nereagoval a místo toho se sám zeptal: „Probudila jste se někdy uprostřed noci s pocitem, že přišel váš konec? Že dnes umřete?“

„Tak to je morbidní.“

„Není to morbidní. Je to přirozené. Od narození nám ubíhá čas. Procházíme fázemi života – nejdřív dětství, pak vyrosteme, najdeme si práci, založíme rodinu, někteří zestárnou, jiní ne. A celou dobu nám tikají hodiny. Občas vás něco vyděsí a připomeně, že ty hodiny existují. Vaše osobní hodiny. Třeba rakovina nebo smrt blízkého přítele. Rozumíte mi, že? Tyhle věci vás probudí a připomenou vám, že jste smrtelná a že se opona může kdykoli zatáhnout. Podle mě si spousta lidí neuvědomuje, jak je život křehký. Když ráno vstaneme, uděláme si snídani a jdeme do práce, tak čekáme, že se z ní zase vrátíme. Že si dáme večeři a třeba si se svou láskou pustíme film, usneme a ráno zase nanovo. Jen pár lidí v historii začalo den s jistotou, že se jeho konce nedožijí. Sebevraždy, atentátníci, vězni odsouzení k trestu smrti. Ten seznam je fakt krátký. Hrozně by mě zajímalo, jestli je to pro ty lidi osvěžující. Úleva. Jistota, že teď to přišlo. Že dnes zemřu. Můžou vybrat bankovní účet, poslat souseda do prdele, dělat všechno, co chtějí, s vědomím, že neponesou následky, protože zítra už tady nebudou. To musí být, jako by z vás spadl ten nejtěžší kámen na světě, ne?“

Jordan se zamračila. „Vy tam hulíte trávu, Bernie? Mně to přijde přesně jako ty kecý, které mají lidi, když si dají jointa speciální mexické směsi. Nebo možná té medicínské verze, kterou pěstují na hydroponických farmách v Coloradu.“

„Ne, právě teď jsem naprosto střízlivý. A drogy neberu.“

„Máme se bát, že si něco uděláte?“

„Já se jenom bavím.“

„Protože mně to připadalo, že byste si mohl chtít ublížit.“

„Nemám v plánu si ublížit.“

„Jenže přemýšlíte, jestli se dožijete večera.“

„To jsem neřekl.“

Jordan se zamračila. „Podle mě řekl.“

„Vy strašně ráda mluvíte, ale neumíte poslouchat,“ odpověděl Bernie. „Jste moc soustředěná na další repliku. Nesnažíte se přemýšlet nad tím, co jste právě slyšela. *Nenasloucháte.*“

BILLY: Magor

„Ptal jsem se, jestli jste se někdy probudila uprostřed noci s pocitem, že přišel váš konec. Že dnes umřete. Znáte to? Pokud byste si tím pocitem byla absolutně jistá, jak byste prožila den?“

„Vy mi vyhrožujete, Bernie? Myslela jsem si, že jsme kamarádi.“

„Ne. Samozřejmě že ne. Jak jsem říkal, jenom se bavím.“

Jordan si povzdechla. „Jenomže já se začínám trochu nudit. A nudu nemám ráda.“ Držela prst nad tlačítkem pro ukončení hovoru. Zároveň zkoumala seznam volajících na druhém monitoru.

„Mluvíme a málem jsme zapomněli na tu hru,“ řekl Bernie tiše. „Nemáte chuť si se mnou něco zahrát?“

BILLY: Za dvacet vteřin reklama

Jordan odpověděla: „Tak jo, Bernie. Zkusím to s vámi. Jakou hru?“

„Jednoduchou, fakt. Dám vám vybrat ze dvou věcí a vy mi řeknete, kterou byste raději.“

„To mi moc jako hra nepřipadá.“

„Podle mě vás to uchvátí.“

„Budeme muset pustit reklamní blok, takže si pospěšte.“

„Tak jo, jdeme na to,“ řekl Bernie. „Jaké veřejné dopravě v New Yorku dáváte přednost? Uberu, nebo klasickým taxíků?“

Jordan obrátila oči v sloup. „To jako vážně?“

„Zajímá mě to, protože jsem u vás jako turista. A váš názor pro mě hodně znamená.“

BILLY: deset vteřin